

Zprávodajník

39. festivalu poezie

Wolkrův Prostějov

19. - 22. června 1996

Místo vdolků květiny

Začíná být při zahájení Wolkrova Prostějova tradicí něco rozdávat. Loni to byly hanácké vdolečky, letos, více v duchu poezie, květiny. Jak jsme zjistili, radost příchozích byla umocněna zjištěním, že vše je zdarma.

Festival zahájila paní Alice Gregušová, ředitelka kulturního klubu DUHA, která po krátkém připomenutí loňského ročníku předala slovo starostovi města Prostějova Mgr. Janu Šverdíkovi. Ten v krátké úvodní řeči potvrdil své loňské vřelé rozloučení a zdůraznil význam mluveného slova v dnešní uspěchané době. Všem přítomným poděkoval za účast a popřál jim mnoho úspěchů jak v soutěži, tak i v běžném životě. Na závěr dodal, že mu zde letos scházejí ony hanácké vdolečky, neboť ho vloni dobře zasytily. Nakonec, společně s paní Gregušovou, pronesl přípitek, jímž oficiálně zahájil XXXIX. ročník Wolkrova Prostějova.

Doufáme, že střepy z lampy rozbité špuntem ze šampaňského, přinesou letošnímu Wolkrovu Prostějovu ono příslovečné štěstí.

Pekelný stroj

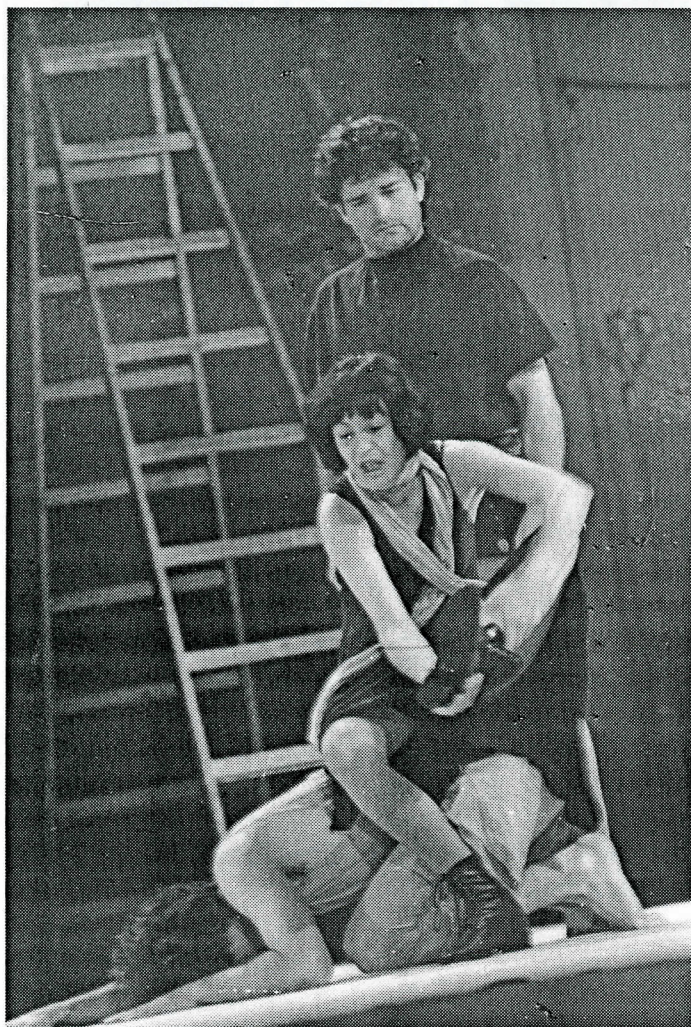
Bylo to pěkné, ale ...

Zahajovací představení letošního ročníku Wolkrova Prostějova, které jsme mohli ve středu večer zhlédnout v Městském divadle v podání pražského Divadla na voru, vyvolalo v řadě diváků spíše smíšené pocity. Mnoho z nich od hry Jeana Cocteaua Pekelný stroj očekávalo asi něco jiného.

Nebudu zde rozebírat hru samotnou, jelikož její recenzi jsme uvedli v prvním čísle Zpravodajníku, ale pozastavím se u ohlasů z hlediště, které jsou jistě zajímavou ukázkou odlišnosti názorů. Opravdu jen malé procento diváků, kterých jsem se po představení otázel na jejich názor, nešetřilo superlativy a výrazy obdivu na adresu Divadla na voru. Daleko větší počet hovořil o výborné hře a zajímavém zpracování, ale... Slovíčko "ale" se vloudilo do řeči takřka každému. "Bylo to výborné, ale mohlo to být kratší", tvrdil jeden. "Líbilo se mi to, ale někdy jim nebylo rozumět", říkali další. A opravdu. Zdálo se, že herci nezvládli akustiku prostějovského divadla. Místy jim opravdu nebylo rozumět a divák, který ztratil část věty a tím i kontext, nebyl příliš spokojený, a třebaže ho představení na začátku zaujalo, výsledný dojem nebyl takový, jaký si představoval. A opět se horizont názorů přesouvá k druhému pólu, kde jsou ohlasy značně negativní. Nebylo jich mnoho, ale některé se vyskytly. Pravdou však zůstává, že výkony herců stály za zhlédnutí, zvláště pak Frederika Smetana, představitelka Jokasty, dokazovala, že její splynutí s postavou je opravdu dokonalé.

Trošku mě mrzelo, že někteří diváci začali odcházet v průběhu představení. I když se jim něco nelíbilo, dalo se snad vydržet až do konce.

tol

Umělecký přednes je řečí básníka i recitátora. Obou dvou zároveň. Básníkově napsané slovo transponuje recitátor do takové podoby, aby se mohlo vnímat sluchem. Současně se prostřednictvím tohoto slova realizuje i sám recitátor. Oba umělci mluví jediným jazykem. Tady jsou si fakticky blízcí a navenek se ztotožňují. Dalo by se tedy říci, básník i recitátor stojí "v zákrytu"? Snad ano. Stojí jeden za druhým tak, aby se štafeta mohla od básníka dostat až k posluchači.

Josef Mistrík: Hovory s recitátorem

D-Dílna Studia Dům Brno *Černá panna*

Druhým hostem Wolkrova Prostějova byla po Divadle na voru D-Dílna Studia Dům Brno. Svou inscenací Černá panna zřejmě zaujali většinu diváků v Městském divadle. Jednoduchý příběh o opravdové i falešné lásce, o smrti a zabíjení, i o zrození nového života byl doplněn velmi pěkným zpěvem. Tím hra získala další kvality, které se líbily, o čemž ostatně svědčí i divácká anketa. I když představení místy nabíralo až folklórní rozměr, nemyslím si, že by tím nějak ztratilo na kráse.

tol

Jakými cestami jste se dostali na Wolkrův Prostějov

Tuto otázku jsme položili několika namátkově vybraným recitátorům, a zjistili jsme, že cesty byly opravdu rozličné, většinou křivolaké, a vesměs vyžadovaly od zúčastněných nejen vlastní iniciativu, ale často i detektivní schopnosti.

Marie Krátká, Hradec Králové, III. kategorie :
"Prošla jsem okresním i regionálním kolem. O jejich organizaci se v Hradci stará kulturní středisko IMPULS."

Anežka Císařová, Mělník, I. kategorie :
"Chodím do školy v Jablonci. K účasti nás vyzvala paní profesorka. V Jablonci proběhlo okresní kolo, potom jsem recitovala na regionálním kole v Teplicích."

Ing. Dušan Utinek, Moravský Krumlov :
"Vracím se na Wolkrův Prostějov jako recitátor po čtyřech letech, a to díky tomu, že se znám s PhDr. Ivanem Němcem, od něho jsem se dověděl, kdy se v Brně koná regionální kolo. Řadový recitátor nemá na Znojemsku vůbec šanci, nic se nedoví."

Jak je tomu v Praze jsme se zeptali někdejší metodičky uměleckého přednesu, nyní odborné pracovnice Artamy Jany Štefánkové :

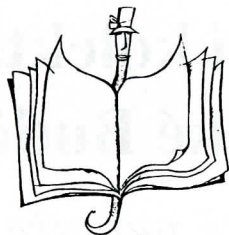
"Regionálním kolem je tradiční Pražský kalich. V obvodech organizují soutěž většinou Domy dětí a mládeže, nebo se tady uplatňuje iniciativa některých základních škol umění. Ale v podstatě záleží vše na osobnostech, na lidech, kteří v oblasti uměleckého přednesu už léta pracují, vzájemně se znají a prostě jim záleží na tom, aby umělecký přednes nezašel na úbytě."

Stanislav Nemrava, profesor Základní umělecké školy v Uherském Hradišti, odpověděl navlas stejně :

"Všechno záleží na lidech. V Hradišti se začíná základními koly na školách, kterých se účastí někde až padesát recitátorů. Následují okrsková kola, jejichž vítězové postupují do kola okresního. Odtamtud se už postupuje do Brna, do regionálního kola. Velkou roli při organizaci hraje hradištský Klub kultury, kde stále působí bývalí metodici z někdejšího Okresního kulturního střediska, kterým to prostě nedá ..."

Pohled na seznam míst, odkud recitátoři přijíždějí, dává zcela zapravdu onomu "všechno je v lidech", totiž v lidech, kteří jsou ochotni věnovat recitátorům zájem, čas, iniciativu. Není přece možné, že např. v Hradci Králové by se vyskytovalo výjimečně mnoho talentovaných recitátorů, zatímco např. v Ostravě ani jediný. Nalézt způsoby, jak talentovaným přednášečům umožnit, aby se setkali a změřili své síly, to je úkol, který se dosud v mnoha regionech vyřešit nepodařilo, nejspíše proto, že tam scházejí lidé, kteří by o to usilovali. Recitátorům, kteří dorazili až na Wolkrův Prostějov, patří v každém případě uznání, že to nevzdali a po těch často hodně zarostlých chodnících došli až sem.

jsu

FINÁLE SÓLOVÝCH RECITÁTORŮ

PÁTEK 21. ČERVNA V 9.30 HODIN (jeviště MD)

I. KATEGORIE

1. Petra VĚŠÍNOVÁ
2. Anežka CÍSAŘOVÁ
3. Jakub DOUBRAVA
4. Viktor DVOŘÁK
5. Michal KLOKOČNÍK
6. Marcela MÁCHOVÁ
7. Jaroslava MASOPUSTOVÁ
8. Petra KOCMANOVÁ
9. Monika KOVÁČOVÁ
10. Markéta BRŮSTLOVÁ
11. Zdeněk TESAŘ

II. KATEGORIE

1. Jitka NERUDOVÁ
2. Petra NENADÁLOVÁ
3. Michala JENDRUCHOVÁ
4. Kamila DRTILOVÁ
5. Dominika ŠPALKOVÁ
6. Eva WASKOVÁ
7. Kristýna CHALUPSKÁ
8. Vilém DUBNÍČKA

III. KATEGORIE

1. Jana HOLEČKOVÁ
2. Radovan PLÁŠEK
3. Magdaléna HRUDNÍKOVÁ
4. Markéta ČEKANOVÁ
5. Radomír DEHNER
6. Dagmar NÁDVORNÍKOVÁ
7. Dušan UTINEK
8. Marie KRÁTKÁ
9. Zdeněk VRÁGA

Co se bude recitovat na WP za sto let?

Pohled na repertoár včerejšího kola soutěže recitátorů - sólistů všech tří kategorií ukazuje, že soutěžící volili letos převážně autory dvacátého století, mezi nimiž vysoce převažovali básníci a prozaikové čeští. Slyšeli jsme sice i Schillera a Gogola, recitoval se Prévert, Saint Exupéry, Keruac, Arp i Cvetajevová, ale jména českých autorů se vracela i několikrát: Jiří Orten, Pavel Blatný, Josef Kainar, Karel Šiktanc, Václav Hrabě, Ivan Vyskočil. Z předválečných autorů jsme vyslechli Jiřího Wolkra, Karla Čapka, Antonína Sovu, "moravská" srdce pookřála při poslechu veršů Mikuláškových a Skácelových.

Leč všechny podobné výčty jsou dobré snad pro statistiku, o aktuálnosti toho kterého autora či textu toho moc neřeknou. K posluchači konce dvacátého století se může mnohem bezprostředněji, než třeba náš současník Karel Sýs, obracet básník třeba z první poloviny minulého století. Dokázalo to například nedávné třídní setkání spisovatelů, kritiků, historiků a ekologů, které se v Litoměřicích zabývalo odkazem Karla Hynka Máchy. Proč se vlastně k básníkovi, ve své době nepochopenému a hanobenému, vracíme dnes nejen lidé od literatury, historici a kritikové, ale i ti, které znepokojuje vztah naší euroamerické civilizace k přírodě? Jakto, že básník, kterého obviňovali z vypjatého individualismu, přitahuje dnes právě ty, kdo vidí řešení současné hrozné situace ve změně sobeckých individuálních životních postojů? Zřejmě proto, že Máchovo pojetí člověka jako neoddelitelné součásti přírody souzní s pocitem ohrožení, který hlasitě vyslovují lidé z nejrozumnějších ekologických organizací a iniciativ, v nichž se angažují velkou měrou především mladí lidé.

Recitátoři, kteří přijeli do Prostějova, si jistě volili své básničky proto, že jejich prostřednictvím chtěli sdělit cosi důležitého, naléhavého, aktuálního. Možná i proto volili autory poněkud současné. Vnucuje se otázka, zda za sto let na Wolkrově Prostějově, či na jakési podobné akci (protože věříme, že umělecký přednes tak či onak přežije a i za těch sto let bude sice menšinovou, leč stále živou disciplinou), bude některý z těch autorů, které jsme slyšeli včera, stejně živý, aktuální a současný, jako Karel Hynek Mácha, kterého jsme - bohužel - včera nezaslechli.

jsu

Finalistka Miss ČR 1996 účastnicí WP

Povídání s Marikou

Když jsme si domlouvali schůzku s Marikou Cvancigerovou, čekali jsme rozhovor s vysoce sebejistou slečnou, postiženou komplexem velikášství zapříčiněným její účastí ve finále Miss ČR 1996.

Byli jsme ovšem mile překvapeni, když se z ní vyklubala zcela obyčejná studentka konzervatoře se zájmem nejen o poezii, která nechce o Miss ani slyšet.

Přesto jsme se jí zeptali, jestli se jí po soutěži, kterou absolvovala, zdá být WP pro ni dost prestižní záležitostí. "To víte, že ano. Určitě!", odpověděla nám. Jak nám prozradila, na WP se nijak zvlášť nepřipravovala, protože ani neměla čas. Nabídku recitovat dostala od své profesorky češtiny, která byla kdysi sama účastnicí WP. To, že nepostoupila, vidí do značné míry jako pro ni

pozitivní věc, protože, jak sama tvrdí, kdyby postoupila, spousta lidí by to viděla jako nějakou protekci.

Marika hrála od osmi let divadlo, ale když jí na ně nezbýval čas, začala se více věnovat poezii. Minulý rok se také snažila postoupit na Wolkrův Prostějov, ale podařilo se jí to teprve letos. Vedle poezie a samozřejmě hudby má ráda mnoho druhů sportu a také tanec. Sama závodně tančí "modernu" a jak sama řekla, nevylučuje účast na příštím ročníku Diskodromu (pozn.red.: mistrovství ČR v disko-tancích, konané již tři roky v Prostějově).

Po našem hodinovém povídání jsme odcházeli s pocitem, že kdo je známý, nemusí být vždy namyšlený.

t&t

Recitační kolektiv ZUŠ České Budějovice

Pámbu ještě neumřel aneb Tanec smrti

Ne, že bych nějak holdoval veršům Karla Šiktance, ale zpracování českobudějovického kolektivu mě vcelku zaujalo. Velmi pěkné bylo pohybové i hudební doplnění celého nastudování. Místy se mi však zdálo natolik výrazné, že diváka odvádí od tématu, a místo, aby poslouchal přednes, vnímal spíše zvukovou "podmalbu". Jinak mě představení zaujalo a zřejmě si od Šiktance něco přečtu.

tol

Na českobudějovickém představení byla nejpozoruhodnější snaha předestřít zvonivý rytmus Šiktancových veršů. Režie se více než na "řeč" představivosti a fantazie přednášejících spolehla na emocionální působivost samotného textu, nechala ho "zazní", ale už mnohem méně se pokoušela o scénickou metaforu, o výklad pomocí divadelních prvků. Ač je básník pro inscenátory Pán Bůh, představení přeci jenom vyřklo otázku, zda dramaturgie vzhledem k věku účinkujících volila správně. Originalita uchopení? Nebyla. Podobných inscenací lze vidět na otrokovickém festivalu gymnázií bezpočet, byť s horší technikou řeči. Škoda, že nelze spatřit inscenace, přes které se z jižních Čech právě tato dostala na národní přehlídku. Na jmenovaném setkání v Otrokovicích by náležela k lepšímu průměru.

mh

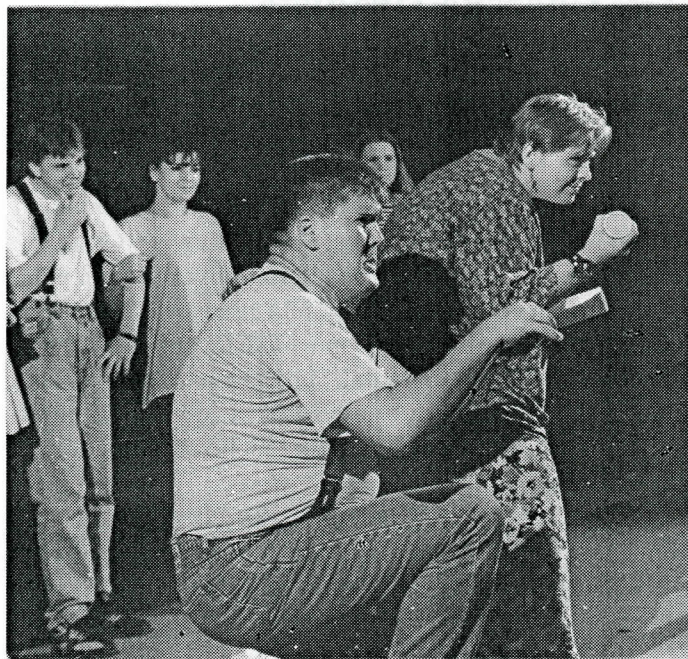
Tvůrčí skupina "...a jiní čtvernožci" Divadla Jesličky Hradec Králové

Jan Vodňanský
Co chtít od života

Na představení tvůrčí skupiny "... a jiní čtvernožci" divadla Jesličky z Hradce Králové jsem šel s nadějí, že mne probudí z únavy, kterou jsem byl celý den postižen. Soubor mé očekávání splnil téměř na výbornou. Dobře sestavené pásmo z notoricky známých textů Jana Vodňanského probudilo k životu snad všechny diváky v sále, kteří to dávali patřičně najevo jak v průběhu představení, tak v anketě, ve které inscenace zatím získala nejlepší hodnocení ze soutěžních souborů.

Někteří diváci namítali, že k Vodňanskému patří Skoumalova hudba, ale mně osobně stačila i vtipně využitá Beethovenova Óda na radost, která byla tečkou za celým pásmem.

tir

Na texty Jana Vodňanského se těší všichni, kdo milují inteligentní zábavu, stejně jako hradecké Divadlo Jesličky, které vloni získalo na Wolkrův Prostějov nadšený ohlas za zpracování textu z Poláčkova románu Bylo nás pět, uváděné pod názvem Napadlo hodně sněhu. A tak předcházelo letošnímu vystoupení Jesliček "Co chtít od života ... a jiní čtvernožci" hned dvojí očekávání a těšení, i když šlo o jinou skupinu, než vloni. Vystupovat v roli favoritů je, jak známo, úkol nevďečný. Jesličky neklamaly, rozesmály nabitý sál, probudily únavou klesající publikum, ale několik nezanedbatelných otazníků se přece jen nabízí. Zvolit si tak vděčný, všeobecně známý text, vyžaduje od interpretů nalezení takového způsobu prezentace, který by přinesl něco nového, osobitého, vlastního. Jesličky šly tentokrát cestou nejmenšího odporu, vždyť přece Vodňanského texty se "prodávají samy", vlastně se na nich téměř nedá nic zkazit. Pro soubor s takovou invencí a prestiží se mi to zdá trochu málo ...

jsu

Souboj "Dohráli jsme"

ZUŠ Uherské Hradiště

O nich a o Alence

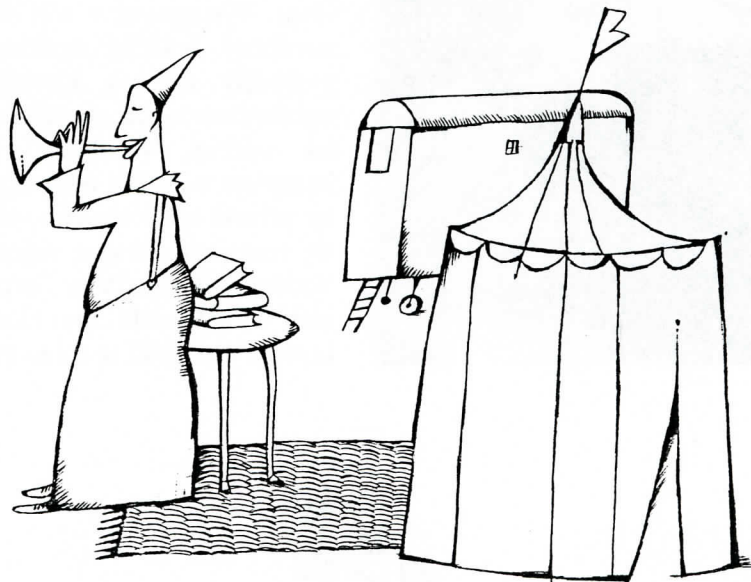
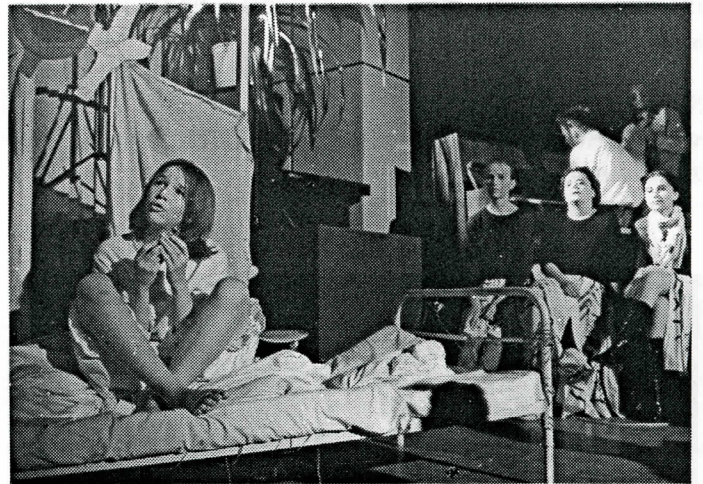
Představení uherskohradištského souboru předpokládalo dobrou znalost knihy Lewise Carrolla Alenka v kraji divů a za zrcadlem. Abych se přiznal, knihu jsem nečetl, a tak mi pointa představení unikla. Nemohu ovšem říci, že by mě představení nezaujalo. Velice se mi líbila originální hudba, jejíž rytmus však bohužel herci mnohdy nevystihli, zaujala mě také představitelka Alenky svou, dle mého soudu, dobře zahranou naivitou.

Divákům se představení líbilo, což potvrdili ve svém hlasování. Pro mne bylo dalším impulsem, abych si přečetl Carrollovu předlohu (doufám, že pak hru pochopím).

tir

Před souborem "Dohráli jsme" z Uherského Hradiště se sluší smeknout. Pustit se do Alenky po Tálské... Ta jejich dívenka měla své kouzlo, nápaditou muziku, i když trochu více rekvizit, než by možná bylo zdravé. Neměla však jedno: konec na správném místě. Bylo to představení mladé a experimentující, tím splňovalo předpoklady, aby se přihlásilo na Šrámkův Písek, i když bylo i divadlem poetickým. Tam by zapadlo lépe než sem.

mh

První diskusní večer

Hodinu před půlnocí zasedla včera porota divadel poezie tváří v tvář téměř naplněnému sálu, aby zhodnotila vystoupení tří souborů. Debatu, kterou silně ovlivňovala časová tíseň (půl hodiny po půlnoci odjížděl autobus s recitátory), není možné v úplnosti reprodukovat na stránkách Zpravodajníku, pokusili jsme se zachytit alespoň některé výroky a soudy, zejména pro ty, kteří se debaty z jakýchkoliv důvodů neúčastnili.

ad/ Šiktanc : Pámbů ještě neumřel aneb Tanec smrti

Zemančíková : Představení mělo divadelní ambice, působilo "libě a lадně", nebyl to chaos - tím vším posluchače oslovilo. Šiktanc, básník, který je mi velmi blízký, ve své tvorbě stále bojuje s určitou barokností, s možná až příliš velkou krásou svých slov, sám sebou se neopájí. Je to poezie zralého muže, kterého bolí jeho životní zkušenost.

Roubal : Představení nás potěšilo svou kultivovaností, která byla, vzhledem k věku interpretů, až překvapující. V jisté nerovnováze je v představení složka vizuální a verbální, leč celek je zajímavým vykročením k divadlu poezie.

Maršálek : Divadelní ambice jasně naznačují i kostýmy i stylizovaný pohyb. Představení se však odvíjí v jakýchsi klipech, jejichž vazba není vždy vyřešena. Nevyřešen je i vztah básník - scénárista - režisér - interpret. Kostýmy vedou až kamsi do středověku, zatímco Šiktanc hovoří o dnešku. Zatímco v textu jsou naznačeny postavy, divák je ze způsobu interpretace nemůže poznat. S tím souvisí fakt, že téma inscenace není jasně definováno.

ad/ Vodňanský : Co chtít od života

Bergman : Byl to příjemný večer, ale sám pro sebe jsem si vystoupení souboru nazval besídka. Ta sice směřovala ke kabaretu, ale nedošla k němu. Některé věci, např. textíky o tchýni, jsem interpretům prostě nevěřil. Jinde mi podání připadalo málo tvůrčí. Dařilo se tam, kde šla interpretace nad popis. Jednotlivé epizody byly velmi nevyrovnané, některé vyšly výborně, jiné byly slabší. Často mezi sebou neměly žádnou vazbu, začínalo se jakoby nanovo. Baval jsem se, ale k posledku to už bylo čekání na konec.

Roubal : Představení mi připadalo nehotové, místy mu scházela pevnější stavba.

Zemančíková : Možná, že naše hodnocení je ovlivněno generačně. Chodívali jsme na Vodňanského v jiných časech a brali jsme ho jinak, než ho vnímáme dnes. Cítíme problematičnost našeho vztahu k tomuto autorovi.

Kofránková : Večery Vodňanského byly do jisté míry improvizované, jeho interpreti nemají tuto výhodu, musejí se Vodňanským vypořádat jako s autorem. Často byl vtíp do značné míry právě v tom, že texty byly zpívané, tohoto rozměru se dnešní interpreti vědomě zřekli.

Maršálek : A nenabídli nic místo něho.

Učinkující z pléna se pak snažili objasnit své důvody, proč v jejich pojetí by hudba plnila jen roli jakéhosi "lepidla" jednotlivých částí, z nichž je inscenace složená.

ad/ Carroll : O nich a o Alence

Lipus : Na představení jsem se těšil a nebyl jsem zklamán. Ze tří představení, která jsme dnes večer viděli, byla Alenka podle mého názoru nejdále na cestě za divadelním výrazem. Nedokážu ovšem zcela posoudit, jak inscenace "fungovala" pro diváka, který nezná Carrollovu knížku. Protože sám knihu velmi dobře znám, bavilo mě sledovat, co si Hradištská z autorovy nabídky do svého scénáře vybrali. V představení mě zaujala i hudební a výtvarná složka, byl to příjemný zážitek. Ale ...

Alenka je knížka tzv. divná. Stejně jako např. Malý princ či Medvídek Pú je jakoby určena dětem, ale děti z ní mají divný zážitek, asi ne všem, ale většině nahání hrůzu fakt, že zde není řád, že vše je možné. Kladu základní otázku : neměli byste o knížce přemýšlet trochu jinak, než jen jako o nonsensu? Snad je to prolomení se člověka do dospělosti. I o tom Alenka je, nebo by měla být, a jste dost velcí i dost šikovní na to, abyste i tento rozměr do svého představení dostali.

Člen souboru : Každá věta v Alence je tak důležitá, že knížku je prostě nutné přečíst, představení může jednotlivé okruhy a témata jen "nafuknout".

Vstupem Hany Kofránkové, která položila otázku, proč se jeviště v sále neustále stěhuje za cenu, že diváci od třetí řady už pouze slyší a nic nevidí, dostala se diskuse ve své závěrečné části do obecnější roviny. Redakci Zpravodajníku nezbyvá než vyslovit politování, že vzhledem k uzávěrce nebylo možno tuto část písemně zachytit.

jsu

O poezii s Josefem Hiršalem

*překladačem a básníkem,
laureátem Seifertovy ceny
a nositelem Státní ceny
za literaturu 1995*

V jednom rozhovoru jste o překládání řekl: "Na počátku byla a dodnes je dychtivost poznat co nejbližší velkého básníka, navázat s ním kontakt a dozvědět se o něm co nejvíc." Znáš totéž, ale z pozice dramaturga a režiséra divadla poezie. Co o jeho snaze uchopit neuchopitelné soudíte? Znáš odborníky, kteří tvrdí, že když slyší termín divadlo poezie, vstávají jim vlasy hrůzou na hlavě...

To jsou hloupí lidé, protože divadlo poezie má právo na život. Prezentovat básníka scénicky je velká věc. Dřív byly takové pokusy v televizi, ale ztroskotaly, jelikož nebyly dobré. Tam si s poezií nevěděli rady. Divadlo poezie má ve své moci přiblížit básníka publiku přímo a bezprostředně. Že poezii někdo ztělesní, to jí dodá jen další dimenze, což je nejen pozitivní, ale i nutné. A pokud jde o poznání básníka, to je předpoklad: vědět o básníkově maximum. Nejprve vás musí něčím zaujmout, něčím chytit. Když se tak stane, jste zvědav i na jeho osud, který souvisí s dílem. Bylo by ideální, kdyby umělec byl na výši nejenom esteticky, ale i eticky. Žel, někdy to tak nebývá. Někdy i člověk bez charakteru napíše krásnou báseň. Ale ať už překládáme nebo děláme divadlo, mějme k autorovi úctu a vezme, že bereme do rukou něco, co s jeho životem bylo úzce svázáno. To platí i u toho nejexperimentálnějšího díla.

Čím je pro vás poezie experimentálnější důležitější než tradiční?

Já myslím, že poezie je poezie a ta takzvaná experimentální, jak to určil Ernst Jandl, je jen rozšířená o jisté prostory. S rozšiřováním začal už Appolinaire, když vytvářel kaligramy. U poezie záleží na tom, kdo ji v čem cítí. Když vezmete počet lidí, kteří o ni mají zájem, zjistíte, že je to úzká vrstva a ještě v této třebas tací, kteří považují za jedinou možnou poezii klasickou a už jim třebas nic neříká poezie dvacetiletých, protože nemají předpoklady ji pochopit.

K vám poezie "mluví" už na papíře, nebo skutečně žije, až jí někdo propůjčí hlas?

U mě osobně spíš na tom papíře, ale vítám, když to navíc mohu vidět a slyšet. Ten, kdo ji ztělesňuje, musí čímsi být. Musím vidět, jaký k ní má vztah. Je krásné, když báseň někdo udělá tak, že sám básník, který ji napsal, žasne. Byl jsem teď mezi dětmi, které dělají Morgernsterna. Je jim od čtrnácti do osmnácti let. Nemohlo mne potěšit nic více, než když jsem viděl, jak se poezie chopili mladí lidé, jak dává něco těm, kteří nastupují do života. Víte, když to trochu nadsadíme, tak ze všeho se nakonec stane poezie. Každá věc z minulosti má v sobě auru, jež okouzluje nejen tím dávnm, ale i čím je pro nás dnes. Češi vůbec vnímají život lyricky, a to i ten fotbalista nebo fotbalový fanda. Pro ně je fotbal jakousi podstatou. A to je ta poezie.

Proč jste si k překládání vybíral ponejvíce antiiluzivní básníky? Vy nemáte iluzi rád?

Podívejte, stoupců komunismu bylo hodně, a ukázalo se, že komunismus je iluze stojící na nepochopení faktu, že člověk je těžko měnitelný. Sociální inženýrství je taky iluze. Kdyby svět nebyl řízen a neměl svou hierarchii... I v těch nejzapadlejších afrických kmenech bylo zjištěno, že jejich společnost je strukturovaná. Iluze se vyjeví až za čas, ne hned. A než se vyjeví, člověk jí žije. Bez iluzí není života. Každá láska je de facto iluze. Je to i věc libidózní, neboť iluze vždycky s sebou nese jistou rozkoš. Když žijete iluzí, žijete život, který nese potěšení, byť se nakonec zvrátí, byť vyjde najevo, že jste byl zamilován nešťastně. Nevím, jestli jsem si vybíral tak, jak říkáte. Hlavně jsem si vybíral básníky, kteří se mi něčím líbili.

mh

ANKETA DIVÁKŮ

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VYNIKAJÍCÍ	DOBŘÉ	PRŮMĚRNÉ	OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO	POČET BODŮ	PRŮMĚR
ZUŠ České Budějovice Karel Šiktanc: Pámbu ještě neumřel aneb Tanec smrti	9	43	20	0	72	1.84
Tvůrčí skupina "...a jiní čtvernožci" Divadla Jesličky Hradec Králové Jan Vodňanský: Co chtějí od života	61	48	6	1	116	2.45
"Dohráli jsme" ZUŠ Uherské Hradiště O nich a o Alence - podle Lewise Carrolla	56	27	15	6	104	2.27
D - Dílna Studia Dům Brno Pavla Dombrovská: Černá panna	62	13	3	0	78	2.75

VÝBORNÉ - 3 BODY DOBŘÉ - 2 BODY PRŮMĚRNÉ - 1 BOD OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO - 0 BODŮ

Představujeme Vám Dianu di Prima, jak ji zachytil na fotografii Vladislav Hanč v jejím bytě s Markétou Kaněrovou (na fotografii vpravo) v roce 1995. S tvorbou Diany di Prima se setkáváme v dnešním představení "Jedna v šatech, druhá nahá" Divadelního spolku buďAnebo z Karlových Varů. Markéta Kaněrová, která dnes žije v USA, patřila v osmdesátých letech k nejosobitějším pražským recitátorkám. S beatniky se potkala v USA na jejich autorských čteních a při překladu poslední knihy Jacka Kerouaca Big Sur.

Změna v lektorském sboru

Včera jsme dostali do redakce zprávu, že člen lektorského sboru pro divadla poezie Svatozár Sprušanský do Prostějova nedorazil a nahradil ho pan Miloš Maršálek. Opravujeme tak informaci z prvního čísla Zpravodajníku, kde je pan Sprušanský uveden.

jarmareční divadelní představení pro děti i dospělé na náměstí T. G. Masaryka

9.00 hodin

HC kapela Brno - S TETINAMA ZPÍVÁNÍ LEPŠÍ JE NEŽ ZÍVÁNÍ
Pohádky a písničky pro nejmenší

10.00 hodin (prostranství před radnicí)

Sdružení SHŠ - RYTÍŘI A LAPKOVÉ Z VÍTKU zahraje renesanční komedii s nečekaným koncem
JAK TUREK KU ŠTĚSTÍ PŘIŠEL A LANCKNECHT DO JÁMY SPAD

10.35 hodin

Pořad mladších žáků Music AP (soukromá hudební škola Arnolda Prokopa)
"VESELE NA PRÁZDNINY"

10.50 hodin (prostranství před radnicí)

NERVY DRÁSAJÍCÍ PODÍVANÁ NA KUMŠTOVNÉ KOUSKY FAKÍRŮ A TURECKÝCH TANEČNIC
Sdružení SHŠ - RYTÍŘI A LAPKOVÉ Z VÍTKU

11.20 hodin

KABARETNÍ VYSTOUPENÍ - Divadélko "Znovu JEN TAK" Kapsa Karlovy Vary

11.40 hodin

Jazzový program posluchačů Music AP Prostějov

12.15 hodin

Dobová hříčka WACHMAJSTR - CYRANO CLUB Brno

DOBOVÁ STŘELNICE

na Perštýnském náměstí
11.30 - 13.30 hodin

Sdružení SHŠ
RYTÍŘI A LAPKOVÉ Z VÍTKU
Diváci si mohou vyzkoušet střelbu z luku,
kuše i házení vrhacími noži.

PRODEJ KUNŠTÁTSKÉ KERAMIKY

MALOVÁNÍ KERAMIKY

Z jarmarku si také můžete odnést
vlastnoručně malované
zvonečky, rolničky a píšťalky
od keramičky Jany Vořechovské

PRODEJ MEDOVINY, PERNÍČKŮ, VIZOVICKÉHO PEČIVA, KERAMIKY...